

president Felipe González sostingué en aquesta mateixa reunió que Espanya no abonà una desnuclearització militar d'Europa, si bé reclamà que continuï el procés de reducció dels armaments nuclears i convencionals. El novembre de 1986 el ministre Narcís Serra ja havia acceptat la intenció de l'OTAN sobre l'ús de les armes atòmiques, però la declaració de Felipe González a Brussel·les significa una nova intuïció en la política de pau i seguretat espanyoles, preocupades sobretot perquè va amb les seves discrepàncies amb les dels aliats. Per aquesta raó, alguns comentaristes creuen que l'ingrés a la UEO empitjora la situació, ja que les seves decisions reflecteixen les de l'ala més dura de l'OTAN, com poden ser les britàniques. No cal dir que la crítica ja ha estat rebutjada pel portaveu d'Afers Estrangers espanyol.

No és estrany que a partir d'aquests fets les coses es precipitessin. Els francesos anunciaren el seu suport a l'ampliació, suport que se sumava al d'Itàlia, que ja l'havia promès feia temps, arran de la signatura de l'acord de coo-

peració aeronaval al Mediterrani occidental. La defensa d'aquesta zona és probablement el trumfo que presentarà Espanya durant les negociacions, ja que en aquests moments el pacte amb França i Itàlia és efectiu. També hi pesaran sens dubte els acords de cooperació en la indústria armamentística europea.

Els portaveus oficials insisteixen que així es va complint el programa de Defensa dibuixat en el famós decàleg de 1984. Per als pacifistes això és endinsar-se més encara en la gola del llop.

Espanya ja participa de l'Irongrup i el Grup Europeu Independent de Programes, tots dos dins de l'OTAN, i estudia la seva participació en la Brigada Mixta franco-alemanya. Més no es pot demanar. Les reserves espanyoles davant l'estratègia atlantista es van aprimant. Ara ja han d'esgrimir com a mèrits coses com haver-se oposat al fet que en la darrera cimera atlantista es digués que l'arma nuclear ha estat «la garantia de la pau» durant els últims quaranta anys. □

Carlos Bustelo.

per al Mundial '82 i d'altres negocis planaren sobre la comissió, i el CDS contraatacà: Suárez va amenaçar de posar sobre la taula escàndols pertot arreu.

L'explicació política que el CDS dona en privat és que, sent Suárez principal enemic de Fraga i González, entre tots dos van idear la comissió per jutjar-lo. Els aliancistes no han governat en democràcia, i no tenen cap por perquè el franquisme no serà investigat, i els socialistes demostraran que, en qualsevol cas, el control sobre la corrupció administrativa ara existeix i no existia amb la UCD.

Així les coses, mentre la dreta airejava els noms de José María Calvino, Joan Majó, Julio Feo, Rafael Escuredo i Julián Sancristóbal com a homes interessants de ser investigats, des del PSOE replicaven que així es faria si abans es passava el filtre per Adolfo Suárez, Carlos Bustelo, els germans Arias Salgado, Miguel Herrero y Rodríguez de Minón, Juan Antonio García Díez, etc. i, això ho afirmaven amb la boca menuda, sobre les relacions entre la Generalitat de Catalunya i el joc, sobre la qual cosa els socialistes afirmen que tenen dades estremidores que mai no han fet públiques.

Va ser en aquest context de pugna política anterior al començament efectiu del treball de la comissió en què els socialistes, temorosos, diuen, que es generalitzen les acusacions contra la democràcia i el sistema de partits, decidiren rebaixar el sostre de la investigació. Aquest fet, que comença a ser presentat per la dreta com que els socialistes tenen por a ser investigats, és probablement un gran error i el partit del govern ho pagarà car.

En qualsevol cas, una comissió que va nàixer per netejar el nom del sistema democràtic, s'està convertint en una perillosa arma contra els partits. □

COMISSIÓ PARLAMENTÀRIA SOBRE EL TRÀFIC D'INFLUÈNCIES

Fer política per enriquir-se

Emmig d'una tempesta de susceptibilitats ha encetat els seus treballs la comissió parlamentària creada recentment per investigar el tràfic d'influències.

Julio Trujillo

Encara que el famós assumpte de Guerra amb l'avió Mystere ha impedit fixar l'atenció sobre el treball d'aquesta comissió i les polèmiques a què està donant peu, aquest és un tema important que incideix directament sobre la democràcia i sobre algun dels actes polítics sobre els quals es va basar el consens constitucional.

La comissió es va crear a través d'un acord entre Alianza Popular i el PSOE. Els primers pensen que hi ha una gran corrupció en l'administració socialista i els segons consideren que els rumors sobre corrupcions mai no provades estan conduint a un qüestionament general del sistema constitucional. És el que Guerra va definir com «vendaval antidemocràtic» en la seua compareixença al congrés per explicar l'ús privat d'un avió oficial.

Però el CDS va fer una altra lectura

Calvino, digne de ser investigat.

del tema. Quan els socialistes i els aliancistes decidiren que la investigació sobre el tràfic d'influències havia d'iniciar-se en la data en què es van recuperar les llibertats democràtiques, els hereus de la UCD compregueren que s'investigaria un dels períodes de major descontrol administratiu, un període de la gestió del qual correspon, fonamentalment, a Adolfo Suárez i algun dels seus col·laboradors actuals. L'ombra de l'assumpte dels videomarcadors negociats per l'ex-president del govern